

Královno Svatého růžence - ochraňuj naši mládež

Růžencová

*Ona je celá z růží
Perla nám tak převzácná
až dech se mi z té krásy úží
Maria, dívka něžná
a snad i trochu bojácná.
Když zvolila tiše v rozechvění
v čistotě Bohu se líbila
cenu bolesti
On pak v lásce změnil
až plod její na strom Života
hříšnost přibila.
Ona je celá z růží
obyčejná, však světlem zalitá
Ach, co všechno svět jí dluží
Matce, která s náručí
otevřenou nás vždy přivítá.*

K.K.

SÍLA RŮŽENCOVÉ MODLITBY

Roku 1571 přišla do Říma zpráva, že 7. října v námořní bitvě u Lepanta s tureckými galérami, zvítězilo křesťanské loďstvo „Svaté ligy“. Papež Pius V., velký mariánský ctitel byl přesvědčen, že vítězství bylo dosaženo díky přímluvným modlitbám Svatého růžence. Právě Pius V. dal o dva roky dříve této modlitbě, pro celou Církev definitivní podobu. Velkou zásluhu na rozšíření růžence měl ovšem svatý Dominik a jím založený řád kazatelů. Dnešní podobu tzv. Velkého růžence se třemi cykly meditací od narození až po bolestnou smrt Pána Ježíše na kříži, dal modlitbě Svatého růžence svatý Pius X. roku 1913. Na památku vítězství „Svaté ligy“ byl 7. říjen ustanoven svátkem Panny Marie - Královny Svatého růžence. Čtvrtý cyklus s meditacemi od křtu Páně až po ustavení Eucharistie, zařadil do modliteb Svatého růžence 16. X. 2002 Jan Pavel II. Pojmenoval jej: Růženec Světla.

Tato modlitba patří mezi nejrozšířenější. Lze se jí modlit kdekoliv, v kostele, doma, na cestách, jako prosebnou nebo děkující za všechny udělené milosti i jako oraci oslavující našeho Pána a Jeho svatou Matku. Některým lidem se zdá, že jde o formální a do prázdného stereotypu se opakující Zdrávasy. Je to tím, že opomíjeli meditaci o jednotlivých „tajemstvích“. A o ni především jde. Namítla mi jedna zbožná duše, že kdyby při modlitbě růžence „zvolnila tempo“, že by se jí myšlenky rozutekly na všechny strany. Jiná si stěžovala, že při opakování „zdrávků“ usíná nebo zapomíná, který desátek se má modlit.

Pořád je to o tomtéž. Svatý růženec je návodem, jak být s naším Pánem. Jak spolu s Ním procházet Jeho pozemským životem, jak u Něj a Jeho Matky nalézt příklad pro své chování k bližním. Jak zapomenout na všední starosti a svěřit je našemu Pánu. Jak si odpočinout od světa a jeho malicherného pachtění se za pomíjejícími věcmi. Jak se připravit na věčnost.

A když přes úsilí svůj boj s únavou prohrajeme a usneme? Co je pro dítě krásnější než usnout v bezpečném náručí maminky? (Tím nechci říci, abychom růženec užívali jen jako ukolébavku.)

V zábrdovickém kostele se nejen v měsíci říjnu před každou večerní mší svatou modlí Svatý růženec skupinka věřících. Modlí se i za dary Ducha svatého pro ty, kteří ve farnosti provádějí praktickou evangelizaci při návštěvách v domácnostech. Bohužel při modlitbě většinou chybí mladé sepnuté ruce. Proč? I jeden jediný desátek denně má nesmírnou duchovní cenu.

O letošních prázdninách se ve třetím týdnu srpna konalo v Osové Bitýšce Duchovní cvičení pro rodiny s dětmi z naší zábrdovické farnosti. I když počet těch, kteří se denně setkávali na přednáškách otce Jiřího Rouse nebyl velký, asi jen deset lidí, přesto o radosti, strasti i slzy, jak v duchovní tak i ve společenské sféře nebyla nouze. Přítomnost našich ratolestí byla pro někoho vítaným rozptylovadlem, pro jiné zas mírnou zátěží. Přednášky otce Jiřího byly svým způsobem pro každého z nás šitě na míru a vděčíme mu za mnoho, ale nejen jemu. Především Bohu patří chvála, že s neúnavnou trpělivostí a láskou urovnává naše cesty a vede nás stále k hlubšímu poznávání naší existence a smyslu života, které obojí směřují k naplnění a vyvrcholení Jeho lásky k nám a to v Ježíši Kristu.

Jak každý z nás prožíval chvíle rozjímání a mlčení zřejmě zůstane uzavřeno v duších účastníků cvičení. Z přednášek na mne nejvíce zapůsobila ta o „Uzdravení a odpuštění“, které všichni tolik potřebujeme. Slovy otce Jiřího: *„Chceme potkat našeho Pána a v jeho světle uvidět nepořádek našeho života.“* Je jasné, že ten, kdo je rodičem se cítí jaksi vnitřně rozpolcen ve spojení duchovních potřeb s obyčejnými denními povinnostmi a starostmi. Ale chceme všechny mámy a táty tímto povzbudit: - **NEBOJTE SE** - cesta spojení těchto dvou tak obyčejných věcí je možná. A to **OBĚTÍ a PLNÝM VNITŘNÍM ODEVZDÁNÍM SE KRISTU A TO I V MANŽELSTVÍ.**

Vždyť všichni jsme povoláni s Bohem sdílet intimní společenství a to každý individuálně ve svém srdci.

Na závěr chceme ještě poděkovat všem věrným hlídačům našich dětí a jedné dobré duši, která se starala o potřeby všech hladových krků.

Pro všechny své blízké a přátele přidávám jedno ze svých rozjímání a přeji vám, abyste v setkáních s Bohem zakusili Jeho lásku ve svých srdcích v její plné síle.

„Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je“

Blahoslavení,

kteří jsou závislí na Hospodinu.

Jejich duch dlí v bezpečné skrýši.

I když hřích se jim rozmnoží,

Pán přesto je přiodívá.

Trest nasnadě vytrpí za vinu,

vinu Adamovu odčiněnou.

Jednou provždy připojeni

k zásluhám Synovým.

Vždyť nadobro zrušena je zloba našeho Boha

Pro lidi rána tak strašná.

Hrozná byla to bolest,

ach, tak útrpná,

když meč opuštění a strachu

dráсал jim hrud'.

Tu Hospodin přispěchal

a přioděl těla jejich.

Už vztahoval ruce

obvázat jejich bol.

On První láskou volal je

zas a zas a stále znova...,

Tak děje se nám skrze Pána

že Otec svou První lásku vydal

aby vzal tu naši zpět.

Jako pevná lana

spoutal plachty našich tužeb

a pustil silný vítr v nás

a Duchem oživil tu jiskru,

která zdála se být uhaslou

Ted' rozhoř se duše má a zpívej,

vždyť pluješ na Božím moři

a plachty tvé vzdouvá Ženichův dech,

tak horký a sálavý.

Ted' jsi přioděná krásou našeho Boha

a bárka tvá nabrala správný směr.

Ó, duše má, miluj Boha...

K.K.

PANE, JSI TAM?

Duchovní cvičení naší farnosti na přelomu července a srpna byla vynikající, i když pro mě dost náročná. Rád bych se z nich s vámi podělil o jednu malou zkušenost.

Během celonoční adorace jsme se střídali v modlitbách a klanění před Pánem Ježíšem vystaveným v monstranci na oltáři. Klečet sám, malý kousek před Ježíšem v tichu a tmě, mít ho jen pro sebe, to je těžko sdělitelný zážitek. Na rovinu řečeno, v mém případě tomu předcházela nepříjemný šok. Když jsem přišel do kaple, nesvítilo tam kromě věčného světla v pozadí a dvou svíček na oltáři nic. Někdo zhasl i poslední světlo na lustru, které večer umožňovalo jakž takž se v kapli orientovat. Podíval jsem se na obětní stůl a hrklo ve mně: „Kde je Pán Ježíš?“

Mezi svíčkami stála monstrance a uprostřed ní zela velká černá díra. Tam, kde měla být hostie, nebylo vidět nic. Všechno se ve mně sevřelo a s nevolí jsem pomyslel na toho, kdo tu před tím zhasl. Jistě, došlo mi proč asi nevidím co bych měl. Světlo ze svíček z boku osvětlí zlaté paprsky a výběžky monstrance, ale hostie ponořená hlouběji za okrajem okénka je úplně ve stínu, světlo na ni z boku nemůže. Proto i když je hostie bílá, vůbec není vidět. Zepředu, odkud se dívám, na ni žádné světlo nedopadá. Vždyť v kapli je kromě těch dvou svíček tma jak v ranci.

Fyzikálně snadno vysvětlitelný jev, duchovně velký problém a úzkost z nejistoty. První, co mě napadlo, když jsem si klekl, byla naléhavá otázka: „**Pane, jsi tam?**“ V duchu jsem říkal: „Přišel jsem za tebou, těšil jsem se na tebe a ty tady najednou snad nejsi?!“ Bylo to jak studená sprcha. Neřešil jsem, že Ježíš je přece přítomen všude a navíc že ve svatostánku je jistě ciborium s hostiemi. Očekával jsem ho přesně na určitém místě - a on tam nebyl... Tolik jsem se těšil. Čím větší očekávání, tím větší zklamání.

Asi se smějete a říkáte si, že jsem blázen. Nevyvracím vám to, jen popisuji pocity, které poháněly mé myšlenky. Po chvílce úvah jsem si pro sebe udělal následující závěry:

- Je velmi nepravděpodobné, že by někdo v noci vyndal a odnesl hostii z monstrance, zvláště zde, uprostřed lidí, kteří chovají ke svátostnému Ježíšovi velkou úctu.
- V lavici přes uličku klečí další osoba, která je zde jako já na adoraci a nevypadá jako člověk zneklidněný zmizením hostie, přepadením nebo jinou dramatickou událostí. Je tu na stráž v souladu s rozvrhem už nejméně půl hodiny přede mnou a převzala službu zase od někoho dalšího, kdo by ji určitě upozornil na nějaký problém.
- Nejen ona, ale i všichni další zde na exerciciích jsou důvěryhodní lidé a nikdo z nich by neklečel před prázdnou monstrancí a už vůbec ne aby si vystřelil z ostatních.
- Službu si předávali účastníci adorace mezi sebou a existuje proto nepřetržitě svědectví od jejího začátku, že Ježíš zde opravdu s námi je.
- Z toho v souhrnu plyne: Musím věřit, že zde v monstranci je opravdu vložena hostie a v ní je přítomen svátostný Ježíš, i když ho nevidím.

Uklidnil jsem se a moje adorace konečně mohla začít. Zvolna jsem si uvědomil jednu podobnost. Jak vnímáme, Pane Ježíši, tvoji přítomnost v životě venku, mimo kapli? Také tam tě nevidíme, ale přesto tě mnoho lidí uctívá. Nejsou blázni? Co mohou uvést na podporu svého přesvědčení o tvój blízkosti?

Po dnešku mám jasněji. Mluví ke mně:

- zachycené písemné zprávy o tobě a tvém učení, soustředěné v Bibli;
- souvislá řada tvých učedníků, předávajících si svědectví o tobě až do současnosti;
- společenství církve, které je naší oporou a pomáhá nám svojí přítomností překonat naše krize a pochyby;
- tvoje tichá přítomnost v Nejsvětější svátosti, v níž jsi tak blízký těm, kdo po tobě touží.

Děkuji, Pane, za tyto velké dary. Všechny nějak souvisejí s tvým tajemným tělem, s církví. Je to jednoduché - bez ní by nebyly. Prosím, odpusť mi, že jsem si církve občas málo vážil, že jsem si neuvědomoval co všechno jejím prostřednictvím mám. Jak moc mi dnes pomohl ten můj ve tmě skoro neviditelný klečící a tiše se modlící souseď kousek ode mne. Jak moc mi pomohli všichni ti, s jejichž pomocí a na základě jejichž svědectví v tebe věřím!

Pane Ježíši, jsem vděčný za církev! I díky ní teď **VÍM, ŽE JSI ZDE.**

pong

Ze zasedání farní rady

V sobotu večer 8. září po mši svaté se sešli členové zábrdovické farní rady, aby z úst duchovního správce farnosti otce faráře Jiřího Rouse vyslechli některé informace a o jiných se poradili. První se týkala oprav na faře - kolaudace byla o dva měsíce posunuta, aby mohly být odstraněny některé závady. Druhá se týkala restaurátorských prací v kostele. Stručně řečeno: budou-li přislíbené finanční prostředky, dojde na opravné práce také v presbytáři. Opravy fresek v Čenstochovské kapli budou provedeny až v další etapě.

Farní rada projednala také termíny některých akcí:

Misijní bazar:	neděle 14. X. v 11.00 hodin (knihy a hračky ve farním sále)
Podzimní pouť mládeže:	25. až 28. X.
Duchovní obnova:	15. - 18. XI. (program bude oznámen později. Obnovu povede P. Mgr. Milan Plíšek)
Tříkrálová sbírka:	4. až 7. I. 2008 (bude upřesněna Oblastní charitou Brno)
Farní ples:	1. II. 2008 (bližší bude sděleno později)
Popeleční středa:	6. II. 2008 - Začátek postní doby
Karneval dětí:	6. IV. 2008 ve 14.00 hodin ve farním sále
Farní zahraniční pouť:	20. IV. 2008 (do Fatimy - bude-li dostatečný počet zájemců)
Jarní výlet:	8. V. 2008 (zatím do neznáma)
Dětský den:	25. V. 2008
První svaté přijímání:	15. VI. 2008 při mši sv. v 9.45 hodin
Letní farní duchovní cvičení:	3. až 8. VIII. 2008.

Ostatní farní aktivity a společenstva pokračují ve své činnosti podle svých individuálních plánů. Sledujte vývěsky a nedělní ohlášky.

R.

ALELUJA, ŽIV BUĎ NAD SMRTÍ SLAVNÝ VÍTĚZ...

zpívalo s vírou několik set lidí v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla, kteří poslechli pozvání na „rozlučkovou párty“, na kterou je pozvala Maruška Sluková, když ji a jejího bratra Pavla Martinka, vynášeli ve středu 22. srpna 2007 z chrámu. Rodina s přáteli a známými pozvání přijali a spolu s otcem biskupem Pavlem Posádem z Litoměřic a dalšími asi čtyřiceti kněžími, se při mši svaté s dvojčaty rozloučili. Pán života a smrti, je povolal během 24 hodin k sobě, po vpravdě křesťansky prožitých čtyřiceti čtyřech letech pozemského života, aby jak napsal Pavel, spatřili „Úžas Boží lásky“. Na vzkříšení čekají jejich tělesné pozůstatky pod voňavou trávou řečkovického hřbitova. Jedenáct jejich potomků, jejich nejbližší a přátelé, budou na oba vzpomínat ve svých modlitbách. R.i.P

Vám

Zábrdovičtí budou zpívat u minoritů

V rámci oslav 750. výročí (1257-2007) posvěcení známého chrámu Svatých Janů - u minoritů - byl pozván k účinkování při slavné odpolední mši svaté 8. listopadu 2007 náš zábrdovický chrámový sbor, vedený regentschorim Zdeňkem Hatinou. Nejprve zazní skladba Jeremiah Clarke: „Chvalte radostně Krále“. Pro mši svatou vybral dirigent z díla Karla Douši „Missa in F-dur“, opus 16. Pěvci s doprovodem orchestru zapějí i Ave, Maria Ch. Gounoda a „Ave verum ..“ W.A.Mozarta. Vojtěch Říhovský bude zastoupen „Cantate Domino“ op. 15 a František Suchý uzavře vystoupení sboru Hymnem k Nejsvětější Trojici. U varhanního stolu bude jako obvykle Mgr. Stanislav Kostka Vrbka.

Přejme našemu sboru, aby u příležitosti tak významného jubilea, přispěl svým zpěvem k radosti a slávě Boží.

R.

TÁBOR - KLOKOTY 2007

Měla jsem možnost zúčastnit se letošního celostátního setkání mládeže, které se konalo od 13. do 19. srpna v Táboře - Klokotech. Zkusím vám teď přiblížit alespoň něco málo z toho, co mne zaujalo, zvláště program a atmosféru celého setkání.

Pro nás účastníky vše začalo v pondělí 13.8., kdy jsme se spolu s více než pěti tisíci mladými lidmi snažili dopravit na místo. Z Brna a Prahy vyjížděl speciální vlak, který cestou do Tábora na vybraných stanicích sbíral další lidi ve věku od 14ti do 30ti let.

V Táboře na nás čekali dobrovolníci z přípravného týmu. Pro ně však příprava trvala celý rok, z toho poslední týden byla nejintenzivnější. Díky nim se setkání obešlo bez větších problémů. Většinou to byli mladí lidé kolem 20ti let. Rozhodli se obětavě sloužit ostatním místo toho, aby si užívali program jako ostatní.

Každý den byla mše svatá, katecheze, modlitba, výtvarné dílny, sportovní aktivity, koncerty a workshopy. Pod pojmem „workshopy“ se ukrývaly diskuse, kurzy nebo přednášky na nejruznější témata. Běžně jich bylo na jedno odpoledne přes dvacet. Vše bylo dobrovolné, nikdo nikam nikoho nenutil, každý si vybral, co ho nejvíc oslovilo. A když se přece jen nenašlo z nabídky workshopů nic, čím by chtěl strávit odpoledne, mohl si zajít na

koncert - ať už vážné hudby, folku, popu nebo rocku - nebo si prohlédnout historické město Tábor.

Pokud by se vám taky protivilo pořád se mačkat mezi tisíci lidmi, zřejmě by vás potěšila dobrá organizace akce. Vedle kostela Panny Marie na Klokotech, což je asi 20 minut pěšky z centra Tábora, stálo na louce podium. Tam se odehrávala větší část programu, sloužily mše svaté, vydávalo jídlo, sídlili zdravotníci. Ale nejen tam, ale po celém Táboře a v Sezimově Ústí - kostelích, modlitebnách jiných církví, v tělocvičnách, sálech a na náměstích probíhal program. Veškeré akce tedy byly omezeny kapacitou místností a díky bohaté nabídce se jen výjimečně stávalo, že by bylo někde nepříjemně přeplněno.

Od rána až do noci byla také možnost eucharistické adorace, rozhovoru s lidmi, připravenými věnovat se jen Kristu nebo svátosti smíření poskytované stovkami kněží. Opravdu záleželo na každém z nás nakolik se otevřel Bohu a lidem.

Nakonec chci říci, že jsem byla až na malé výhrady příjemně překvapena a jsem ráda za tuto zkušenost.

AG

Evangelizační tým pokračuje

Skončilo období dovolených a prázdnin a tak se od neděle 9. září 2007 opět pravidelně schází v sakristii členové zábrdovického evangelizačního týmu, aby si svěřili zkušenosti ze svých návštěv v terénu a vyslechli různá doporučení otce Jiřího. Bylo tomu tak i v neděli 16. září.

Někteří členové se svěřili s tím, že před prvními návštěvami spoluobčanů v nastávajícím období pociťovali zvláštní duševní napětí. Přes vesměs dobré zkušenosti z minula se u některých z nich vynořila otázka, zda má tato činnost smysl. Zajímavě situaci charakterizovala jedna z žen, když připomněla z Nového zákona scénu, kdy před Pána přivedli ženu, kterou chtěli žalobci kamenovat. Ležela na zemi a čekala, kdo ji první udeří kamenem. Taky před prvním stiskem domovního zvonku čekala se strachem kdo jí otevře a jak bude přijata. Vlídne a pozorné přijetí je pak pro ni Boží odměnou a odpovědí na otázku po smyslu návštěvy. Téměř při každé akci se setkávají evangelizační dvojice s někým, kdo na podobnou návštěvu ve své samotě čeká, komu mohou svěřit svá trápení a nalézt pochopení a povzbuzení. A to má pak zpětnou vazbu. Několika návštěv se účastnil i externí spolupracovník Katolického týdeníku Václav Štaud, aby prý osobně poznal, jak kontakty evangelizačního týmu s občany zábrdovické farnosti probíhají. Chce o tom napsat reportáž. Za významnou pomoc evangelizace tým považuje podpůrné modlitby.

R.

Vzpomínáme na prázdniny

A byly zase prázdniny - období na které se děti těší zatímco rodiče horečně řeší co se svými ratolestmi. Část z nás, které požíváme výhod mateřské dovolené, jsme se již po páte domluvily na společně stráveném týdnu pochopitelně i s našimi nejmenšími. Tentokrát padla volba na Vysoké Žibřidovice - malou horskou vesničku nedaleko nám dobře známých Králíků. Všude kolem jsou jen pastviny s kravami, po stránkách jsou roztroušena stavení. Ticho je jen občas přerušované cinkáním zvonků pasoucího se dobytka.

Počasí nám přálo, a tak jsme vyráželi na výlety. Zážitky byly různé. Mámy „klokanice“ zjistily, že nejlépe se kojí u Mléčného pramene na Dolní Moravě. Přímo borůvkový ráj na

nás čekal na Paprsku. Celý týden jsme se pohybovali na území bývalých Sudet tudíž nešlo nenavštívit některý z mnoha bunkrů dnes již sloužících jen jako muzeum. Tady si člověk uvědomí kolik úsilí a oběti bylo vynaloženo k boji proti zlu. Na víkend se připojili i tatínci a měli jsme chuť si vyjet lanovkou na Šerák. Počasí se ale kazilo, proto jsme zůstali na Ramzové. Tátové i děti to nadšeně uvítali, protože se tu dá povozit na horských „motokárách“. Než prostřídali všechnu mládež, byli notně vytřepaní. Nejmladšímu závodníkovi nebyly ještě ani dva roky, ale drandil jak Nicky Lauda - čím rychlejší jízda tím lepší. Pak jsme se zchladili v jeskyních Na Pomezí.

Shodli jsme se, že to byl i tentokrát vydařený týden a proto příští rok se pokusíme v tom pokračovat. Máte chuť se přidat?

„Panna Maria věší plínky“

řekla jedna poutnice, aby tak pochválila krásnou sluneční sobotu, v areálu nádvoří mezi starobylym kostelíkem svatého Klimenta a barokním kostelem svatého Václava ve Staré Boleslavi. *„Ráno na Vysočině, když tak lilo to na pěkné počasí nevypadalo“*, replikovala druhá paní. *„Vždyť vám to povídám. Už naše stařenka říkaly, že v sobotu musí vysvitnout aspoň na chvíli, aby Panence Marii uschly pleny.“* Jak dialog o plenách pokračoval nevím, poněvadž v té chvíli už nás zval pastorační asistent pan Robert Pechl do nitra menšího ze dvou kostelů, pocházejícího ze začátku X. století, aby tam poutníky za Zábřovic seznámil s historií tohoto památného místa. Nejcennější v chrámovém prostoru je prostý dubový kříž, nalezený pod nánosem bahna a písku v nedalekém Labi. Jeho dřevo zkamenělo a tak odborníci odhadují jeho stáří na víc než tisíc let. Nástěnné fresky, zachycující několik scén ze života svatého Klimenta, v pořadí po svatém Petru třetího náměstka Kristova, patří k nejstarším v celé Evropě. Jeho ostatky, nalezené na Krymu, kde žil Kliment ve vyhnanství, přinesli naši věrozvěstové Cyril a Metoděj papeži do Říma. Ale to je jiná kapitola.

Duchovně i historicky nejcennějšími místy v kryptě pod dnešním kostelem svatého Václava je sarkofág, na němž po zavraždění knížete Václava leželo jeho tělo až do dne, kdy jej kníže Břetislav I. nechal ve slavnostním průvodu přenést do pražské katedrály svatého Víta. Druhým významným místem v kryptě vpravo od sarkofágu je několik schodů, kterými chtěl kníže uniknout do chrámu v okamžiku, kdy byl napaden svými vrahy. Okov, jímž chtěla jeho ruka dveře do chrámu otevřít, je nyní v kapli svatého Václava na Hradčanech. Tehdy v X. století však šlo o kostel svatých Kosmy a Damiána, na jehož základech dnešní svatyně zasvěcená svatému Václavu stojí. Po historickém výkladu zazpívali poutníci z Brna k úctě světcově v kryptě Svatováclavský chorál.

Poutníci do Staré Boleslavi putují nejen k uctění jednoho z prvních českých světců, ale i do překrásného chrámu Nanebevzetí Panny Marie, s prosbami k vzácnému Paládiu země České, poměrně malému (19x14 cm) reliéfnímu obrázku Panny Marie s Ježíškem na ruce, vytepaném z tzv. korintské mědi. Tato *Madona staroboleslavská* je po každé mši svaté přítomnými uctívána. Také o pohnuté historii této relikvie z dob svatého Václava a jeho druha Podivena, pastorační asistent zasvěceně vyprávěl. Trojlodnímu chrámu vlašského architekta Jacoppo de Vaccaniho, korunovanému dvěma věžemi, pocházejícímu z raného barokního období XVII. století, vévodí nad svatostánkem apoteóza Nanebevzetí Panny Marie z dílny Matyáše Brauna. Dnes o chrám a farnost vzorně pečuje řád Pallotínů. Ve Staré Boleslavi má sídlo i Kolegiální kapitula svatých Kosmy a Damiána.

Na závěr pobytu v této nádherné svatyni se pomodlili poutníci polední Anděl Páně a potom už se po skupinkách trousili k autobusu firmy Šedivý, který stál nedaleko kostelíka, připomínající místo, kde byl oběšen zmíněný přítel sv. Václava blahoslavený Podiven. Právě on, podle legendy, ukryl a tím zachránil pro budoucnost Paládium.

Libice, místo narození svatého Vojtěcha je dnes městysem východně nedaleko Poděbrad. Tam autobus s poutníky dojel ve třičtvrtě na dvě odpoledne. Místní katolická fara už byla na příjezd připravena, typický český venkovský kostelík zasvěcený slavnému rodáku, jehož nádherná socha je v čele presbytáře, už byl otevřen. Tady také otec Jiří Rous celebroidal mši svatou z památky Bolestné Panny Marie, již byla sobota 15. září zasvěcena. Před mší se přítomní pomodlili litanie k českým světcům. Po bohoslužbě dávnou historií rodu Slavníkovců a tohoto místa přiblížil výkladem jeden z libických farníků. Rod Slavníkovců byl pro spory s Přemyslovci před 1012 roky vyvražděn. Stalo se tak 28. září 995. (Bližší informace v minulém čísle ŽZF)

Dnes slavného rodáka připomíná bronzové sousoší svatých bratří Vojtěcha a Radima v ošacení poutníků, jak je vytvořili ak. sochaři Marie a Vojtěch Adamcovi. Odhalení a posvěcení sousoší provedl dne 29. dubna 2000 diecézní biskup Mons. Dominik Duka.

Občerstvení na libické faře nám přišlo vhod. Při něm jsme se dozvěděli, že mnoho poutníků na Libici nepřijíždí. Svatý Vojtěch je tak trochu ve „stínu“ svatého Václava, ačkoliv to byl vlastně „první český Evropan“. Rozhodně si menší zájem veřejnosti nezaslouží.

Podzimní sluníčko nás provázelo až do Brna. Letošní farní zábrdovická pouť se vydařila. Dík za den, který učinil Pán. Panně Marii jistě prádlo uschlo.

Vám

Leena Rebello píše z Indie

Lenna Rebello, kterou naše farní charita podporuje ročně částkou 4.900 Kč ukončila základní školní vzdělání. Poněvadž udělala zkoušku a byla přijata na střední školu, zvyšují se náklady na vzdělání na 6.000 Kč. Zábrdovická farní charita doufá, že farníci budou i nadále vzdělávání indické dívky podporovat a že potřebnou částku dáme společně dohromady. Dárcům předem děkujeme.

Nyní k dopisu. Ačkoliv byl napsán Leenou již v červnu, někde se zdržel a toulal, takže do Brna přišel až v polovině září. Původní dopis psaný v indickém jazyce byl přeložen do angličtiny a následně do češtiny. Poskytuje i v upravené podobě základní informace o životě a rodině naší Leeny Rebello.

Drazí sponzorští rodiče

Halga, červen 2007

Posílám vám vřelé pozdravy, dopis i fotografii (kostela) jsem od vás dostala. Moc vám za ně děkuji. U nás v Indii nemáme sníh, ale v zimě tu hodně prší. V našem státě (Pragathi Kendra) jsme měli před dvěma roky povodně, ale my jsme je přežili. Období dešťů u nás začíná právě teď. Kolej, do které budu chodit je vzdálena od mého domu 3km. Během prázdnin jsem chodila do lesa řezat dřevo a ve volném čase byla doma.

První rok chodím na univerzitu (Mahasatehee Pre-University college), chtěla bych být učitelkou. Neudělala jsem sice napoprvé zkoušku z matematiky, ale opravila jsem si ji a prošla jsem. Teď na škole se budu snažit mít co nejlepší známky.

Můj bratr Ishent chodí do práce. John je doma. Mladší bratr Vicky chodí do 6. ročníku, sestra Venisha do 4. třídy. Také sestra Pinky je stále doma. Když dělá těžkou práci, začne jí bolet hrudník. Sestra Triza dělá chůvu jedné holčičce, která se jmenuje Lina. Jsou jí dva roky.

Moje maminka se má dobře. Dostala všechny vaše příspěvky a podpory. Moc vám za ně děkuje. Členové mojí rodiny si toho moc váží a také moc děkují. Prosím, napište nám něco o vás.

Ke konci vás chci moc pozdravovat. Vaše milující dítě Leena Rebello.

PO HLADINĚ - SYMBOL

Na druhém okruhu České televize byl od pondělí odpoledne 17. září 2007 zahájen další cyklus zaměřený na mládež, navazující na dřívější Exit 315. Podle jeho scénáristy, našeho zábrdovického kaplana otce Jana Hanáka, je připraveno 14 dílů, každý zaměřen na jiné téma, nicméně všechny by měly mladého diváka oslovit a dát mu podněty k duchovnímu hledačství a nalézání odpovědi na základní filozofické otázky: Kdo jsem? Kam směřuji? A podobně.

V prvním dvacetiminutovém díle nazvaném *Po hladině - Symbol*, se tvůrci vedeni O. Maria Schmidtem a otcem J. Hanákem, ve spolupráci s herci Vladimírem Hauserem, Pavlem Zatloukalem, psychologem Karlem Skočovským, grafičkou Radkou Sedlákovou a jinými, se pustili odvážně do vyložení slova *symbol* jako takového i symbolů kolem nás. V dekoracích brněnského Výstaviště nebo na scéně různým, spíše intelektuálním způsobem, se inscenátoři snaží divákům přiblížit symbol jako nositele základních vjemů. Příkladně: Určitá barva vyvolává v závislosti na zkušenostech dotyčného různé emoce i asociace. Jiný příklad: náboženský symbol, východní ikona v ustáleném uspořádání postav, evokuje zobrazené děje i v neopakovatelné výtvarné formě. Počítačový expert Radim Křivánek připomněl počítačové hry, pracující se symboly nebo policistka na křižovatce Jana Krajčová poukázala na symboly příkazující jednání, užívané na semaforech. Za nejsdílnější považují sekvence s herci, kteří jsou z divadelní praxe zvyklí pracovat se symboly i znaky. Aranžmá figur v prostoru vyjadřuje beze slov jejich vzájemný vztah nebo dramatickou situaci

Závěrečná scénka s dívkou, představující si že jde po hladině, ale neví co je pod ní, naznačovala jistou nedostatečnost našeho poznávání. (tak jsem této sekvenci rozuměl). Náročný nepřiběhový vzdělávací pořad zaujal ty diváky, kteří byli ochotni se zamyslet a spolu s tvůrci pořadu hledat odpovědi na poněkud abstraktní filozofické otázky. U televizní kamery stál Jiří Strnad. I když obdobné pořady bude ČT 2 vysílat každé pondělí, nebudou mít asi masovou diváckou sledovanost a sluší se za ně tvůrcům poděkovat .

Vám

Redakce děkuje

Při příležitosti ukončení již XV. ročníku farního občasníku Život zábrdovické farnosti redakce děkuje Duchu svatému za intelektuální pomoc při jeho obsahové přípravě. Bez spolupracovníků, za všechny jmenujme alespoň dva: P. Lichtenberkovou a R. Smékala. A bez hospodářského zajištění díky otci Jiřímu Rousovi, by náš časopis nemohl vycházet. S potěšením konstatujeme, že se zvolna rozšířil i okruh dalších dopisovatelů, takže se Život stává skutečným zrcadlem života zábrdovické farnosti. Díky a chvála Kristu.

R.

Stalo se po uzávěrce:

Pouť brněnského děkanátu

V rámci oslav 230. výročí založení Brněnského biskupství se v neděli 23. září 2007 konala pouť brněnského děkanátu - to je farností v jeho působení - „ke kořenům diecéze“ do katedrály svatých Petra a Pavla, jímž je brněnská diecéze zasvěcena.

Okénko do Itálie

Zábrdovický klerik studující v Římě Jiří Bůžek se s přáteli a farníky podělil o své zážitky z návštěvy některých poutních míst v okolí „Věčného města“. Mimo jiné navštívil Mentorella, Subiaco, Lanciinu, Mannopello. Promítání snímků a povídání dal název Okénko do Itálie. Beseda s poutníkem se konala ve farním sále v neděli 23. září odpoledne.

Celostátní misijní kongres dětí

Na sobotu 6. října 2007 byl do Brna svolán Celostátní misijní kongres dětí. Organizátoři předpokládají účast kolem 1.000 návštěvníků o něž se budou starat věřící z brněnských kostelů, představující některý zemský kontinent - sv. Tomáš, sv. Jakub, sv. Michal, sv. Janů (minorité) a Nanebevzetí Panny Marie (jezuité). Dobrovolníci z těchto farních společenství pro děti připraví programy, misijní jarmarky, případně občerstvení

Společné zahájení bude v 9.00 hodin na Petrově, kde se kromě jiného rozdělí účastníci do pěti skupin, které budou od 10.00 hodin postupně hosty ve zmíněných kostelích. V 15.30 hodin se opět sejdou všichni v katedrále, kde bude pro účastníky misijního kongresu sloužena otcem biskupem Mons. Vojtěchem Cikrle mše svatá a ukončení akce. Možná budou přítomni i otcové biskupové Mons. Josef Koukl a Mons. Pavel Posád.

První číslo XVI. ročníku Života zábrdovické farnosti vyjde před 1. nedělí adventní, 1. XII. 2007

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI vydává farnost u chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Brně Zábrdovicích,

Lazaretní 1, 615 00 Brno, tel.: 545 212 156, e-mail: fara.zabrdovice@seznam.cz,

Redaktor p. V.Müller, Grafika: R.Smékal

www.zabrdovice.cz

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z BIBLIE
TEXT A OBRÁZKY: KS.

Exodus

ČAS PLYNUL A MOJŽIŠ VYRŮSTAL V DOMĚ FARAŇOVY DČERT. VŠICHNI SE TAM K NĚMU CHOVALI UCTIVĚ, PROTOŽE HO PRINCEZNA PŘIJALA ZA SYNA. ALE KDYŽ DOSPĚL, UVĚDOMIL SI, ŽE NENÍ RODIŇ EGYPTAN, ALE IZRAELITA A JEHO LID ŽE ŽIJE V BĚDĚ JAKO OTROCI EGYPTANŮ...

JEDNOHO DNE SPATŘIL MOJŽIŠ EGYPTANA, JAK SRAZIL JEDNOHO OTROKA K ZEMI. VZKYPĚL HNĚVEM A EGYPTANA ZABIL. ZE STRACHU PŘED FARAŇOVÝM HNĚVEM UPRCHL DO ZEMĚ MIDJAN

JEDNOHO DNE PŘIŠEL DO MALÉ VESNICKY A SEDL SI U STUDNY. VIDĚL SEDM DIVEK, JAK ŽENOU NAPOJIT OVCE. OSTATNÍ PASTYŘI SAHÍ MUŽI - ŘEKLI DĚVČATŮM, ŽE MUSÍ POČKAT, DOKUD SI ONI SAHÍ NENAPOJÍ STADA

ČIŇ TO, ŽE DNES SE VRACÍTE DOMŮ TAK BRZY?

KDE JE TEN MUŽ CO VAM POMOHL? ZAVOLEJTE HO, AT S NAMI POJÍ A POPIJE A ODPŮČINE SI U NÁS!

DĚVČKY OTCI DOMA VYPRÁVĚLY, JAK JIM MOJŽIŠ U STUDNY POMOHL. TAK SE STALO, ŽE SE MOJŽIŠ ROZHODL U VESNICKÉHO KNĚZE JITRA ZŮSTAT. POZDĚJI MU JITRO DAL JEDNU SVOU DČERU ZA ŽENU. MOJŽIŠ SE V MIDJANU USADIL A OPATROVAL TCHÁNOVA STADA. NA EGYPT A SVĚ KRAJINY VŠAK NEMOHL ZAPOMENOUT...